

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5SŽk/31/2019
Identifikačné číslo spisu: 5018200416
Dátum vydania rozhodnutia: 02.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:5018200416.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Nory Halmovej, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): X. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/X, U., právne zastúpený: Mgr. Rastislav Otruba, advokát so sídlom Kvačalova 1227/55, Žilina, proti žalovanému: Centrum právnej pomoci, Kancelária Žilina, so sídlom Národná 34, Žilina, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KaZA/12032/2017 zo dňa 19. septembra 2018, konajúc o kasčnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/143/2018-52 zo dňa 18. júna 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 30S/143/2018-52 zo dňa 18. júna 2019 z a m i e t a .

Účastníkom sa náhrada trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“ alebo „správny súd“) rozsudkom č.k. 30S/143/2018-52 zo dňa 18. júna 2019 postupom podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „S.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. KaZA/12032/2017 zo dňa 19.09.2018. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 167 ods. 1 a § 168 S.s.p. tak, že účastníkom konania ich náhradu nepriznal.

2. Napadnutým rozhodnutím č. KaZA/12032/2017 zo dňa 19.09.2018 žalovaný ako príslušný správny orgán podľa § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. o poskytovaní právnej pomoci osobám v materiálnej núdzi a o zmene a doplnení zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 8/2005 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 327/2005 Z.z.“) nepriznal žalobcovi nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci o preskúmanie rozhodnutia Finančnej správy Slovenskej republiky č.1100308/1/163269/2015, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 20S/109/2015, o ktorú požiadal žalobca v žiadosti o poskytnutie právnej pomoci

doručenej žalovanému dňa 28.06.2017. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí okrem iného konštatoval, že žalobca nespĺnil podmienky na poskytnutie právnej pomoci. Poukázal pritom na ust. § 7 ods. 4 zákona č. 327/2005 Z.z., podľa ktorého príjem na účely zákona sa zisťuje za kalendárny mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, pričom sa prihliada na príjem za posledných 6 kalendárnych mesiacov pred podaním žiadosti. Taktiež zdôvodnil, prečo v danom prípade nie je možné použiť ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.. K námietke žalobcu týkajúcej sa aplikácie § 5 ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z. (správne malo byť uvedené § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z.) v právnej veci žalobcu s poukazom na dôvodovú správu žalovaný dôvodil tým, že ide o ustanovenie, ktoré reaguje na situácie, kedy je potrebné zabezpečiť prístup k spravodlivosti vo veciach, ktoré nepatria do pôsobnosti centra, ale je spoločensky žiaduce, aby existoval spôsob na zabezpečenie právnej pomoci aj v takýchto prípadoch (napr. únosy maloletých detí do krajín, v ktorých nie je možné právnu pomoc zabezpečiť na základe bilaterálnych alebo multilaterálnych zmlúv). Predmetné ustanovenie zavádza mechanizmus, ktorý umožní riaditeľovi centra rozhodnúť po vyjadrení Rady centra o uvoľnení a úhrade peňažných prostriedkov z rozpočtu centra na tento účel. V zmysle uvedeného je zrejmé, že aplikácia tohto ustanovenia je z povahy veci žalobcu vylúčená.

3. Z obsahu administratívneho spisu mal krajský súd za preukázané, že v posudzovanej veci už krajský súd rozhodol rozsudkom sp.zn. 30S/100/2017 zo dňa 19.06.2018 tak, že predchádzajúce rozhodnutie žalovaného č. KaZA/12032/2017, registratúrny záznam: 91915/2017 zo dňa 10.10.2017 zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p. a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Podľa krajského súdu z odôvodnenia tohto rozsudku vyplynulo, že žalovaný bez bližšieho odôvodnenia a rozboru nedal odpoveď na otázku, akými skutkovými a právnymi dôvodmi bol vedený pri posudzovaní zákonných podmienok pre aplikáciu ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. v posudzovanej veci. Nebolo postačujúce, ak právne zdôvodnenie žalovaného pozostávalo z jednoduchého konštatovania o nespĺnení zákonných podmienok. Podľa názoru správneho súdu žalovaný nerozvedol, v čom vidí spojitosť daného záveru so spornou otázkou, či je dôvodné poskytnúť žalobcovi právnu pomoc s finančnou účasťou s ohľadom na okolnosti žiadanej právnej pomoci. Bolo potrebné, aby správny orgán subsumoval zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenie právneho predpisu, z ktorého vo výrokovej časti rozhodnutia vychádzal, pričom nestačí len citácia daného ustanovenia, ale je žiaduce, aby sa vyložil aj obsah právnej normy, ktorá obsahuje tzv. neurčitý právny pojem „primeranosť okolnostiam žiadanej právnej pomoci“ ako kľúčový pojem k aplikácii § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z..

4. Krajský súd mal za to, že žalovaný postupoval vo veci v súlade s právnym názorom vyjadreným v rozsudku krajského súdu sp.zn. 30S/100/2017 zo dňa 19.06.2018 a dňa 19.09.2018 vydal napadnuté rozhodnutie č. KaZA/12032/2017, ktorým žalobcovi nepriznal nárok na poskytnutie právnej pomoci. Podľa názoru správneho súdu v tomto rozhodnutí už žalovaný preskúmateľným spôsobom vyložil žalobcovi hodnotenie rozhodných skutočností, teda svoje úvahy, pričom správny súd nezistil, že by úvaha žalovaného bola v rozpore s obsahom spisového materiálu. Správny súd pritom podotkol, že odlišný náhľad účastníka konania na spôsob hodnotenia rozhodujúcich skutočností správnym orgánom nie je sám o sebe dôvodom na zrušenie rozhodnutia, keďže žiadosť žalobcu o poskytnutie právnej pomoci bola centru doručená dňa 28.06.2017. Pokiaľ žalobca v žalobe namietal, že na jeho strane došlo k výraznej zmene na strane príjmov oproti roku 2017, nebol zo strany žalovaného vyzvaný na predloženie aktuálnych dokladov, ktoré odzrkadľujú majetkové pomery žalobcu, správny súd poukázal na ust. § 7 ods. 4 zákona č. 327/2005 Z.z., podľa ktorého príjem na účely tohto zákona sa zisťuje za kalendárny mesiac, v ktorom bola podaná žiadosť o poskytnutie právnej pomoci, pritom sa prihliada na príjem za posledných 6 kalendárnych mesiacov pred podaním žiadosti, a prehodnocuje sa každých 12 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa priznal nárok na poskytnutie právnej pomoci. Z uvedeného krajský súd vyvodil, že táto námietka žalobcu je nedôvodná.

5. Podľa názoru krajského súdu je z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia zrejmé, akými skutkovými a právnymi dôvodmi bol žalovaný vedený pri posudzovaní zákonných podmienok pre aplikáciu ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.. Mal za to, že na strane 7 a 8 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaný podrobne zdôvodnil, na základe akých skutočností dospel k záveru, že u žalobcu neexistujú

také okolnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., pričom subsumoval zistený skutkový stav pod príslušné ustanovenia zákona, z ktorého vo výrokovej časti rozhodnutia vychádzal. Súčasne vyložil aj obsah právnej normy - ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., obsahujúcej neurčitý právny pojem „primeranosť okolnostiam žiadanej právnej pomoci“ tak, ako na to správny súd poukázal v zrušujúcom rozsudku sp.zn. 30S/100/2017 zo dňa 19.06.2018. Námietku žalobcu, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného nie je zrejmé, na základe akých skutočností žalovaný dospel k názoru, že na strane žalobcu neexistujú také okolnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnúť právnu pomoc s finančnou účasťou podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

6. V súvislosti s námietkou žalobcu, že nebol vyzvaný na preukázanie dôvodnosti na aplikáciu § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., správny súd poukázal na ust. § 33 ods. 1 Správneho poriadku, podľa ktorého účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázku pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke. Z ust. § 33 ods. 1 Správneho poriadku teda vyplýva účastníkom konania niekoľko významných práv, resp. povinností. V prvom rade platí, že účastník konania má právo navrhovať dôkazy. Ďalej z ust. § 34 ods. 3 Správneho poriadku vyplýva, že účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Takýto postup patrí medzi procesné povinnosti účastníka konania a v podstate sa ním zabezpečuje súčinnosť účastníka konania so správnym orgánom, ďalej to, aby bolo správne konanie rýchle a hospodárne, a najmä to, aby správny orgán mohol v rámci rozhodovacej činnosti dospieť k úplnému a presnému zisteniu stavu veci. Pokiaľ podľa § 33 ods. 1 Správneho poriadku má účastník konania právo navrhovať dôkazy, navrhovanie dôkazov preukazujúcich tvrdenie účastníka je teda už jeho povinnosťou, nie právom. Ak ide o tvrdenia účastníka konania, dôkazy, ktoré má v tejto súvislosti navrhnúť, by mal označiť bez zbytočných prietahov. Osobitná povinnosť správneho orgánu na výzvu žalobcu na preukázanie dôvodnosti na aplikáciu § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., správneho orgánu nevyplýva zo žiadneho ustanovenia zákona č. 327/2005 Z.z. ani iného právneho predpisu.

7. Ako nedôvodnú vyhodnotil správny súd aj námietku žalobcu, ktorou namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, ako sa žalovaný vysporiadal s možnosťou aplikácie ust. § 5b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že z ust. § 5b ods. 2 tohto zákona vyplýva, že oprávnenú osobu alebo zahraničnú oprávnenú osobu v príslušnom konaní pred súdom zastupuje advokát, ktorého určí centrum zo zoznamu podľa osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak. Proti rozhodnutiu podľa prvej vety sa advokát nemôže odvolať; ustanovenia osobitného predpisu tým nie sú dotknuté. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal na mysli pravdepodobne ust. § 5b ods. 6 citovaného zákona, podľa ktorého ak ide o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti, môže riaditeľ po predchádzajúcom stanovisku rady rozhodnúť o úhrade peňažných prostriedkov na účely poskytnutia právnej pomoci osobám, ktoré nespĺňajú podmienky na poskytnutie právnej pomoci podľa tohto zákona z prostriedkov centra. V tejto súvislosti dal správny súd do pozornosti i dôvodovú správu k zákonu č. 332/2011 Z.z., ktorý s účinnosťou počnúc dňom 01.01.2012 doplnil zákon č. 327/2005 Z.z. aj o dotknuté ust. § 5b, a tým zaviedol práve mechanizmus možnosti poskytnutia právnej pomoci aj tým osobám, ktoré inak nespĺňajú podmienky na poskytnutie právnej pomoci. Z príslušnej dôvodovej správy vyplýva, že dotknuté ust. § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z. sa vzťahuje „na situácie“, kedy je potrebné zabezpečiť prístup k spravodlivosti vo veciach, ktoré nepatria do pôsobnosti centra, ale je spoločensky žiaduce, aby existoval spôsob na zabezpečenie právnej pomoci aj v takýchto prípadoch (napr. únosy maloletých detí do krajín, v ktorých nie je možné právnu pomoc zabezpečiť na základe bilaterálnych alebo multilaterálnych zmlúv). Zavádza sa mechanizmus, ktorý umožní riaditeľovi centra rozhodnúť po vyjadrení Rady centra o uvoľnení a úhrade peňažných prostriedkov z rozpočtu centra na tento účel. Uvedený mechanizmus sa pritom uplatní napríklad v prípade, ak o poskytnutie právnej pomoci požiada právnická osoba, alebo ak takúto osobu na centrum odkáže súd. Z uvedeného vyplýva, že zákonom č. 332/2011 Z.z. bola centráram právnej pomoci daná možnosť v prípadoch, ak ide o vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti poskytnúť právnu pomoc aj právnickým osobám. Posúdenie však toho, čo sa v konkrétnom prípade považuje za vec hodnú osobitnej ochrany a potreby zabezpečenia prístupu k spravodlivosti, je ponechané na úvahe rady a riaditeľa, ktorým sám zákonodarca

v ust. § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z. ponechal možnosť v rámci určitej tolerančnej stupnice formulovať svoje závery autonómne. Správny súd zdôraznil, že žalobca je fyzickou osobou, nie je osobou právnickou (zákon č. 327/2005 Z.z. by sa v tom prípade na neho nevzťahoval) a ani ho na centrum neodkázal súd, preto aplikácia ust. § 5b ods. 6 zákona č. 327/2005 Z.z. je v prípade žalobcu vylúčená.

8. Správny súd s poukazom na uvedené vyhodnotil námietky žalobcu ako nedôvodné, resp. nezistil, že by preskúmaným rozhodnutím žalovaného došlo k porušeniu zákona a právom chránených záujmov žalobcu, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol.

9. Proti tomuto rozsudku podal žalobca - sťažovateľ z dôvodov uvedených v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/, i/ S.s.p. kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ tvrdil, že správny súd vo svojom rozsudku konštatoval, že zmena pomerov na strane sťažovateľa nie je dôvodom na zmenu rozhodnutia o priznaní, resp. nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci. Poukázal na to, že žiadosť o poskytnutie právnej pomoci bola podaná dňa 28.06.2017 a od uvedeného dátumu už uplynuli viac ako 2 roky. Vzhľadom na to, že konanie o poskytnutie právnej pomoci nie je ani po dvoch rokoch právoplatne ukončené, nemôže byť táto skutočnosť na škodu sťažovateľovi, u ktorého došlo k zmene pomerov. Sťažovateľ taktiež uviedol, že bolo povinnosťou žalovaného vyzvať sťažovateľa na predloženie aktuálnych dokladov, ktoré odrzkadľujú majetkové pomery sťažovateľa. Vzhľadom na to, že žalovaný pred vydaním napadnutého rozhodnutia nepožiadaval o aktualizáciu dokladov, vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, čo malo za následok i vydanie nezákonného rozhodnutia. Sťažovateľ taktiež poukázal na odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp.zn. 30S/100/2017 zo dňa 19.06.2018, v ktorom žalovanému uložil povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci a následne náležite vec právne posúdiť, čo sa však opätovne nestalo. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia žalovaného pritom nie je zrejmé, na základe akých skutočností žalovaný dospel k názoru, že na strane sťažovateľa neexistujú také okolnosti, ktoré by odôvodňovali poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou podľa § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. I napriek tomu, že je povinnosťou žalovaného skúmať prípadnú výnimočnú situáciu na strane sťažovateľa pri aplikácii § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., sťažovateľ nebol vyzvaný na preukázanie dôvodnosti na aplikáciu tohto zákonného ustanovenia, pričom ani odôvodnenie napadnutého rozhodnutia neposkytlo sťažovateľovi odpoveď, z akého dôvodu žalovaný toto ustanovenie neaplikoval.

10. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že sťažovateľ svoju kasačnú sťažnosť oprel o dôvody vymedzené v ust. § 440 ods. 1 písm. f/, g/, i/ S.s.p., bez toho, aby pod tieto dôvody subsumoval príslušný skutkový stav alebo právne závery. V tejto súvislosti poznamenal, že sťažovateľ v kasačnej sťažnosti len poukazoval na to, ako mal žalovaný postupovať v konaní, avšak neuviedol, akých konkrétnych pochybení sa mal dopustiť krajský súd v rámci súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia.

11. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, pričom po zistení, že kasačná sťažnosť bola podaná oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 442 ods. 1, § 443 ods. 1 S.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 ods. 1 S.s.p.), dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

12. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu č.k. 30S/143/2018-52 zo dňa 18. júna 2019, ktorým zamietol žalobu sťažovateľa o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. KaZA/12032/2017 zo dňa 19.09.2018, ktorým žalovaný podľa § 10 ods. 5 zákona č. 327/2005 Z.z. nepriznal sťažovateľovi nárok na poskytnutie právnej pomoci vo veci o „preskúmanie rozhodnutia Finančnej správy Slovenskej republiky č. 1100308/1/163269/2015, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod sp.zn. 20S/109/2015, o ktorú požiadaval sťažovateľ v žiadosti o poskytnutie právnej pomoci doručenej žalovanému dňa 28.06.2017.

13. Vychádzajúc z dôvodov kasačnej sťažnosti (opierajúcej sa okrem ďalších i o ust. § 440 ods. 1 písm.

g/ S.s.p.) sa kasačný súd primárne zaoberal námietkou sťažovateľa týkajúcou sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom. V prvom rade je potrebné uviesť, že aktuálna procesná právna úprava (zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok) definuje dôvody kasačnej sťažnosti proti rozhodnutiu krajského súdu pre nesprávne právne posúdenie veci, pre odklon od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu a pre nerešpektovanie právneho názoru. Je nutné pripomenúť i to, že najvyšší súd je v správnom súdnictve primárne súdom kasačným, teda právnym, a nie apelačným súdom a práve tieto dôvody kasačnej sťažnosti sú primárnym naplnením úlohy najvyššieho súdu, ktorým je zjednocovanie judikatúry. Z hľadiska dôvodov kasačnej sťažnosti potom Správny súdny poriadok v ust. § 440 ods. 2 veta prvá presne definuje, že dôvod kasačnej sťažnosti podľa § 440 ods. 1 písm. g) až i) tohto zákona možno odôvodniť iba dôvodmi tam uvedenými a dôvod kasačnej sťažnosti musí sťažovateľ vymedziť tak, že uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Ako konštantne uvádza najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Môže pritom ísť aj o predpis procesný, ak výklad právnej otázky predstavuje doposiaľ neriešený prípad judikatúrou alebo má byť vyriešený inak. Prichádza k tomu však len vtedy, ak konkrétna procesná právna otázka je súdom vyriešená a jej záver odôvodnený, nemožno si to pritom zamieňať s niektorou z tzv. procesných väd, ktoré majú svoj prípadný základ v namietanom nesprávnom procesnom postupe správneho súdu. Z uvedeného vyplýva rozsah, ale i obsah dôvodov, ktoré musí sťažovateľ uplatniť. Nesprávne právne posúdenie veci môže byť dôvodom kasačnej sťažnosti len vtedy, ak bolo rozhodujúce pre výrok napadnutého rozhodnutia. Vzhľadom na to, že kasačný súd je viazaný obsahovým vymedzením dôvodu kasačnej sťažnosti, je potrebné, aby sťažovateľ konkrétne špecifikoval právnu otázku a uviedol, prečo zaujal krajský súd nesprávny právny názor na jej riešenie. Kasačný súd sa má v zmysle zákonnej úpravy vo svojich rozhodnutiach zaoberať dôvodmi, ktoré má povinnosť konkrétne uviesť právny zástupca sťažovateľa, ktorý je na to kvalifikovaný svojím vzdelaním a nie dôvody prípustnosti a dôvodnosti kasačnej sťažnosti sám vyhľadávať. Kasačná sťažnosť má slúžiť predovšetkým na nápravu výnimočných najzávažnejších procesných pochybení a riešenie otázok zásadného právneho významu a zjednocovanie judikatúry so svojim nezameniteľným vplyvom na posilňovanie princípu, právnej istoty.

14. Vo svetle vyššie uvedeného kasačný súd poukazuje na to, že sťažovateľom vymedzený sťažnostný bod, ktorým namietal nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom nemôže obstať. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti konkrétne nešpecifikoval právnu otázku, resp. neuviedol, prečo zaujal krajský súd nesprávny právny názor na jej riešenie, čím nedošlo k vymedzeniu takého rámca, ktorý by umožňoval kasačný prieskum napadnutého rozhodnutia krajského súdu. Pokiaľ teda sťažovateľ len v rovine namietania nesprávneho právneho posúdenia veci a poukázania na právnu úpravu vzťahujúcu sa na rozhodovanie správneho orgánu namietal nesprávny postup žalovaného nemožno uzavrieť, že by došlo k právne relevantnému nastoleniu otázky zásadného právneho významu, ktorou by sťažovateľ konfrontoval svoje právne závery s právnym posúdením veci krajským súdom. Sťažovateľ tak nevytvoril základ pre rozhodnutie kasačného súdu o tom, či rozhodnutie krajského súdu je zaťažené vadou v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p.

15. Kasačný súd zastáva názor, že sťažovateľ tak sťažnostný bod v zmysle § 440 ods. 1 písm. g/ S.s.p., ale i ďalšie dôvody vymedzené v ust. § 440 ods. 1 písm. f/ a i/ S.s.p. nepodporil takou právnou argumentáciou, ktorá by umožňovala kasačný prieskum napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodov vymedzených v kasačnej sťažnosti. Je potrebné konštatovať, že sťažovateľ (napriek vyššie popísaným špecifikám kasačného prieskumu súdnych rozhodnutí) v zásade iba zopakoval argumentáciu smerujúcu k napadnutému rozhodnutiu žalovaného, avšak bez toho, aby kasačnému súdu predstrel, resp. konkretizoval ním uvádzané sťažnostné body vo vzťahu k právnym záverom krajského súdu. Pokiaľ sa týka sťažnostného dôvodu v zmysle § 440 ods. 1 písm. i) S.s.p. tento spočíva v tom, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti. V posudzovanom prípade však vydaniu

napadnutého rozsudku krajského súdu nepredchádzal jeho kasačný prieskum, resp. sťažovateľ nekonkretizoval rozhodnutie kasačného súdu, na podklade ktorého by bolo možné posudzovať dôvodnosť tejto námietky.

16. Kasačný súd napriek vyššie uvedeným nedostatkom kasačnej sťažnosti poukazuje na to, že ako nedôvodnú/sťažovateľom nesprávne interpretovanú vyhodnotil jeho argumentáciu, podľa ktorej správny súd vo svojom rozsudku konštatoval, „že zmena pomerov na strane žalobcu nie je dôvodom na zmenu rozhodnutia o priznaní, resp. nepriznaní nároku na poskytnutie právnej pomoci“. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že krajský súd v dotknutej časti odôvodnenia nevytlúčil ako dôvod na zmenu rozhodnutia, resp. pri rozhodovaní o nároku na poskytnutie právnej pomoci zohľadnenie zmeny pomerov na strane sťažovateľa, ale s odkazom na § 7 ods. 4 zákona č. 327/2005 Z.z. odôvodňoval záver, že v prípade sťažovateľa nedošlo k preukázanému splneniu zákonom stanovených príjmových kritérií a to s poukazom na príjem sťažovateľa zistený za rozhodujúce obdobie, t.j. kalendárny mesiac, v ktorom bola žiadosť o poskytnutie právnej pomoci podaná, resp. príjem na ktorý je potrebné prihliadať za obdobie posledných 6 kalendárnych mesiacov pred podaním tejto žiadosti. Pokiaľ ide o ďalšiu požiadavku vyplývajúcu z ust. § 7 ods. 4 zákona č. 327/2005 Z.z., týkajúcu sa prehodnocovania príjmu za každých 12 kalendárnych mesiacov, táto je podmienená právoplatnosťou rozhodnutia, ktorým bol nárok na poskytnutie právnej pomoci priznaný. V tejto súvislosti za právne irelevantnú, resp. pre posúdenie uvedených kritérií ako neozrozumiteľnú vyhodnotil kasačný súd argumentáciu sťažovateľa, ktorou poukazoval na dátum podania žiadosti o poskytnutie právnej pomoci a dĺžku administratívneho konania v trvaní viac ako 2 rokov. Kasačný súd nepovažoval za dôvodné sťažovateľom opakovane namietané pochybenie žalovaného spočívajúce v tom, že žalovaným nebol vyzvaný na preukázanie dôvodnosti na aplikáciu § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z., keďže správny súd výkladom ust. § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 Správneho poriadku, ako i poukazom na absenciu úpravy v zákone č. 327/2005 Z.z. (ktorá by ukladala žalovanému povinnosť vyzývať sťažovateľa na predkladanie dôkazov v súvislosti s preukázaním dôvodnosti aplikácie § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z.) zrozumiteľným a právne udržateľným spôsobom zdôvodnil, že ide o procesnú povinnosť žiadateľa, t.j. sťažovateľa podporiť svoje tvrdenia dôkazmi, ktorú nemožno prenášať na žalovaného. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu sp.zn. 30S/100/2017 zo dňa 19.06.2018, tvrdil, že krajský súd v tomto rozsudku žalovanému uložil povinnosť riadne zistiť skutkový stav veci a následne náležite vec právne posúdiť, čo sa však opätovne nestalo, kasačný súd poukazuje na to, že dôvodom, na ktorom krajský súd v uvedenom rozhodnutí založil svoj záver o nezákonnosti skôr vydaného rozhodnutia žalovaného bola nepreskúmateľnosť rozhodnutia pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov v zmysle § 191 ods. 1 písm. d/ S.s.p (a teda nie nedostatočne zistený skutkový stav veci). Uvedený nedostatok pritom žalovaný v ďalšom administratívnom konaní odstránil, keď vo svojom rozhodnutí vo vzťahu k ust. § 6b ods. 2 zákona č. 327/2005 Z.z. náležitým spôsobom popísal a vyhodnotil jednotlivé kritéria (príjmy, výdavky, povahu sporu z hľadiska možného negatívneho dopadu na práva sťažovateľa), z ktorých pri formulovaní svojho záveru o neexistencii okolnosti, odôvodňujúcich poskytnutie právnej pomoci s finančnou účasťou vychádzal.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na vyššie uvedené považoval námietky sťažovateľa vznesené v kasačnej sťažnosti za nedôvodné a preto kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú podľa § 461 S.s.p. zamietol.

18. O trovách konania rozhodol podľa § 467 ods. 1 S.s.p. v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. a contrario tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov konania z dôvodu neúspechu v konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijal rozsudok jednomyselne (§ 139 ods. 4 S.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.